

Sygn. akt IX U 433/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maria Olszowska
Protokolant:	Jolanta Nagrodzka

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2019 r. w Rybniku

sprawy z odwołania M. A. / (...)/

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o ponowne ustalenie wysokości emerytury

na skutek odwołania M. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 9 stycznia 2018 r. Znak (...)

oddala odwołanie.

Sędzia

Sygn. akt IX U 433/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 09.01.2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu M. A. ((...)) przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art.114 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwagi na fakt, iż po uprawomocnieniu się decyzji odmownej nie przedłożył żadnych nowych dowodów mających wpływ na zmianę decyzji.

Ubezpieczony w odwołaniu od decyzji, domagał się jej zmiany poprzez przeliczenie emerytury z uwzględnieniem zarobków uzyskiwanych z tytułu zatrudnienia w KWK (...) w latach 1970-1979.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak

w zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Ubezpieczony urodził się w dniu (...)

Od dnia 05.06.1994r. jest uprawniony do emerytury górniczej. Po nabyciu prawa do emerytury pozostawał w zatrudnieniu.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z okresu od 1/1983r. do 12/1987r. wyniósł 284,42 % i został ograniczony do 250%.

W dniu (...). ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru, powołując się na przepisy ustawy emerytalnej w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 05.03.2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Do wniosku ubezpieczony załączył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 za lata 1980-1995.

Decyzją z dnia 22.02.2016r. organ rentowy odmówił przeliczenia świadczenia bowiem obliczony wwpw z uwzględnieniem wynagrodzenia osiągniętego po nabyciu prawa do emerytury wyniósł 164,24%.

W dniu 18.12.2017r. ubezpieczony ponownie wystąpił z wnioskiem o przeliczenie emerytury na podstawie art.110a ustawy emerytalnej nie przedkładając nowych dowodów w sprawie.

W rozpoznaniu powyższego wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję opisaną na wstępie.

Ubezpieczony nie zgodził się z decyzją domagając się ponownego ustalenia podstawy wymiaru emerytury po odtworzeniu wynagrodzenia za sporne lata.

W toku niniejszego postępowania w oparciu o opinię biegłego z zakresu emerytur i rent dopuszczoną w sprawie dla ustalenia w sposób najbardziej korzystny wskaźnika wysokość podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu z uwzględnieniem podstawy wymiaru przypadającej w części po przyznaniu prawa do emerytury, przy odtworzeniu wynagrodzeń ubezpieczonego za lata 1970-1979 w oparciu o dane zawarte w aktach osobowych ubezpieczonego oraz obowiązujące w tym okresie przepisy płacowe Sąd ustalił, iż najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z lat wynosi 208,30% (przy uwzględnieniu 2 niedziel w miesiącu) i 210,60% (przy uwzględnieniu 3 niedziel w miesiącu). Wskaźnik ten jest niższy od 250%.

Powyższe Sąd ustalił w oparciu o dokumentację akt emerytalnych, dokumentację akt osobowych, zeznania ubezpieczonego oraz opinię biegłego z zakresu emerytur i rent mgr Z. T. z dnia 19.11.2018r.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje :

W ocenie Sądu odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 110 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. 2016r., poz. 1842 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego (ust.1).

Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia.

Jednocześnie jak wynika z treści art. 110a ust.1 ustawy emerytalnej wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Przepis art. 110a ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych daje możliwość jednorazowego przeliczenia wysokości emerytury bez względu na to czy emerytura była zawieszona czy nie, jeśli wskaźnik przekracza 250%,
a wskazano podstawę wymiaru składek przypadających po przyznaniu prawa do emerytury.

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe ubezpieczony nie spełnia powyższych warunków umożliwiających przeliczenie emerytury na podstawie art.110a ustawy emerytalnej.

Powyższe wynika jednoznacznie z opinii powołanego biegłego z zakresu emerytur i rent, który na podstawie dokumentacji z akt osobowych ubezpieczonego, akt emerytalnych, zeznań ubezpieczonego, przy uwzględnieniu obowiązujących w górnictwie przepisów płacowych odtworzył wynagrodzenie ubezpieczonego za sporne lata, a następnie obliczył najkorzystniejszy wwpw z uwzględnieniem zarobków osiągniętych w części po przyznaniu emerytury dwóch wariantach z uwzględnieniem dwóch i trzech niedziel roboczych w miesiącu. Obliczony przez biegłego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (208,30% i 210,60%) okazał się być niższy od 250%. Nie może on zatem stanowić podstawy przeliczenia.

W ocenie Sądu opinia biegłego jest rzetelna, wydana w oparciu o fachową wiedzę na podstawie szczegółowej analizy przedłożonej dokumentacji oraz obowiązujących w tych okresach przepisów. Ubezpieczony domagał się uwzględnienia w podstawie wymiaru wynagrodzenia akordowego, premii oraz podwójnego wynagrodzenia z Karty Górnika, których w chwili obecnej nie da się odtworzyć, bowiem ich wysokość nie wynika z zachowanej dokumentacji akt osobowych ubezpieczonego i brak jest również ewidencji czasu pracy w przypadku wynagrodzenia z KG. Sąd podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego prezentowane w sprawach o tożsamym z niniejszą sprawą przedmiocie sporu, że do podstawy wymiaru można przyjąć jedynie te składniki wynagrodzenia, które bezpośrednio wynikają z zachowanej dokumentacji. Z tych przyczyn brak jest możliwości odmiennego ustalenia wysokości wynagrodzenia za sporne lata.

Mając powyższe na uwadze Sąd kierując się powołanymi przepisami, z mocy art.477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

Sędzia